

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب: مجموعه رشتن کمال و جهاد	جمهوری اسلامی ایران
مؤلف: محمد علی محمدی	شماره ثبت کتاب
مترجم	۹۰۸۴۷۱
شماره قفسه: ۱۷۲۰۶	

کتابخانه مجلس شورای اسلامی		 جمهوری اسلامی ایران
کتاب	مجموعه رسائل کمال و جلال	
مؤلف	سید احمد بن محمد مهدی لکوی	شماره ثبت کتاب
مترجم		۲۰۸۳۷۱
شماره قفسه	۱۷۲۰۶	

۱۷۲۰ ۶
۲۰۸ ۳۷۱

مجلس شورای ملی
کتابخانه
تهران

کتابخانه مجلس شورای ملی
تهران
کتابخانه
کتابخانه

مکمل الصغار و الاخری محذوفه فی الجمله از شری من احد و آنکه فاخذ منها حدیثا من اخذ الحاضر و اضلها و انکرها فیها فرائض الله
 ان یرد هاتین لغزایم انما فیها القیاس بعد الحقیقه الذی یحکم فیها الذکر الذی یحکم فیها فرائض الله الذی یحکم فیها فرائض الله
 الذکر ان شاء الله و فی لفظ الفرائض اشعار بان تصرفه الاخیار فی لیس یسقط الحیث و انیس با حلال الحکام و باید دانست که
 نیست در غیر این چهار مورد خصوص علم بر مای شری و امضای او بعد از آنکه هرگاه ندانیم که این تصرف شری و زوجه
 و امضای عقدی بوده باشد نیز حکم خرابیم کرد بیغیر چهار مورد که شارع اجازت داده شری تا از آنکه در صفا و کفر بلیغ حکم کرد
 با آنکه احکام شری و حکم مضای و است سرعاً تا آنکه کاشف باشد از مضای و نادیده و محال است که معین سقوط عیانهم المای
 الاجزاء الحکام من التفسیر و جامع المقاصد للکفری و الخلاف و غیره المعاصره بالشهر فی المصنفه الی الله حد الاجماع الموقفه با
 کثیر من اصحابنا علم ظهور الخلاف و وجه قوه الصحاح من الاخبار فی مقام القیاس و ما حکم من التفسیر و کما فی ما ورد فی
 بذلك من لای اصحاب و کما تا حد امسال هذین المذاهب و اما جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 ساخط نبشود و در صورتیکه بگوید نیز و تصرف نماید مدلت ظاهر است که اخذ تصرف کاشف است از مضای و است
 حکم کبری که مستفاد است از صحیح ابن بابویه کاشف است از مضای و است و اما جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 میخاید هم چنانکه گذشت و اما جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 ساخط خواهد بود مثل تصرف مثلن و تصرف مانع از تصرف و تصرف نافذ و در صورتیکه عالم جازان باشد بجهت کبری مستفاد از
 دو صحیح ابن بابویه و جهتی فیه نسخ و اما در صورتیکه عالم جازان باشد بجهت کبری مستفاد از
 نیز که نسخ منقول نیست نظر بعد مضای عین بلکه مدلت او که جازان شرط ثابت مقام مشکلاست پس بعد از آنکه خود با
 علامه و آنکه احکام حد و در کتاب اصحاب اجماع است و در جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 احکام حد و است و سقط جازان باشد و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 نیز که منقطع است و در جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 بر مای و هرگاه زبانی عقیده و ادوات حاصل شده از زبانی مال فی الشرط است و شرط است با من علی الشرط و ادوات
 و هرگاه زبانی عقیده باشد مدتی تصرف نافذ است و مال من علی الشرط است و شرط است با من علی الشرط و ادوات
 تصرف و ادوات با علم جازان و سقط جازان است و جهتی که ادوات است و ادوات با علم جازان و سقط جازان است
 و جهتی که کبری مستفاد از صحیح ابن بابویه و جهتی فیه نسخ جازان و جهتی که ادوات است و ادوات با علم جازان و سقط جازان است
 انقضای مضای تصرف تا شری و در آنکه تصرف و احکام حد و ادوات با علم جازان و سقط جازان است
 ان تصرف تا علی اختلاف مانع از تصرف باشد بر سقط جازان است و جهتی که ادوات است و ادوات با علم جازان و سقط جازان است
 جازان و ادوات فقیه و تقاضی و صیغ مراد و در صورتیکه علم از نفی مراد و جهتی که ادوات است و ادوات با علم جازان و سقط جازان است
 نباید با مع انقضای فقیه و تقاضی و صیغ مراد و ادوات با علم جازان و سقط جازان است
 سوال چه مضای بکند و از آنکه مستند به کتب جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه

ببلیغ سی برهان و نفس و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 ما جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 معاطات هم سقط است با جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 انقضای و وجه کبری اظهر از اعمی است که بر است و جمیع احکام بر این برهان مشکی است و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 هست و مضای بکند و وجه سقط جازان است و معاطات نیز سقط است و اما نقد است احکام حد و ادوات با علم جازان و سقط جازان است
 بر وجه مشکی فرموده از نقل و انتقال هویت و ملک و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 از احکام حد و وجه کبری که در لیس است بر ادوات و انقضای و سقط است و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 باشد و در جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 لغز و مستند به زمان شارع و عرف و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 ادوات و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 سینه و لیسن و معنی منب عیض و معنی و ما منوب و در مضی و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 شود و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 ما در شرط احکام و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 رافع جهات و در ضمن شرط و ادوات باشد هم چنین حکم نیست و در صدق اسم بر معاطات که در ادوات و معنی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 باشد و معنی کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 معنی و هم و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 ان اختلاف و اولی و سقط است و در جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 تا ابد و حاصل است و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 با مدله باشد و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 و در مشکی و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 لفظ موضوع از برای کلی و فرد باطل است و خصوصیت معین است و در جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 معاطات بکند و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 کسی بخوبی با جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 و هرگاه صادق باشد و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 تصرف و عدم جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 شهادت و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه
 وجه است و جازان خبر مدعی و کثرت که عطا لیس بعد از آنکه

[illegible][illegible]

فالتذكير بان هذا التمر قبل على البلوغ في حق المسلمين والكفار عند علاننا والروايات بذلك صحيحة بعد التامد في
 العادة فيها خبر من عن علي بن ابي حمزة عن من الفقيه الامير في الشريعة والبيع والايام عن النبي صلى الله عليه وسلم
 او غيره في وجهه او يثبت في عاتقها الحق في تفسير علي بن ابي ابراهيم في قوله لا يثبت اليقين في حال ومن كان يثبت
 بعض اليقين فلا يجوز ان يثبت على التمام حتى التمام ويثبت في حال فان كان لا يثبت
 انه قد يثبت في الظاهر في حال التمام الصغير الرابع الى الصادق في المذكور في الامور
 في قوله لا يثبت اليقين في حال التمام الصغير الرابع الى الصادق في المذكور في الامور
 مع انه لا يثبت اليقين في حال التمام الصغير الرابع الى الصادق في المذكور في الامور
 المدعي عن عبط الرضوي ومعه ما رواه ابو العباس من اصحابنا عن جعفر بن محمد عن علي بن ابي حمزة عن علي بن ابي حمزة عن علي بن ابي حمزة
 على العادات فمن جعله اثبت فله ومن لم يجده اثبت فله بالحد الذي وصفتها في موضع جليل في الذواوي وقرئ
 ليس بطريق بل كما شاع في روايته على بن ابراهيم الرضوي انما هو في البين من حصول النطق عادة هو لا يثبت
 اذ في ذلك ان البين علامة البلوغ الكفار والمسلمين على الاخرى فلهذا لبعض العامة وبقا في خلاف المذهب في
 و قد عرفت خلافا في خلافا وهو منصف لان الشافعية بعد ما عرفت من الاجماع المحكي في خلاف ذلك ولا يثبت بل لا يثبت
 من غير ان يثبت ان يكون الفقيه في الاسلام وهو من غير ان يثبت ان يكون الفقيه في الاسلام وهو من غير ان يثبت ان يكون الفقيه في الاسلام
 كسائر بعض من الاعمال انحصار العلامة بالويك دون غيره مضافا الى الاصل ان الادلالات الحلال في بعض النسخ في روايته
 على بن ابراهيم ما طلائ في الاجماع في المحكي من المتقدمين وطائفة العادة بان البين في الشافعية بعد ما عرفت من الاجماع المحكي في خلاف ذلك ولا يثبت بل لا يثبت
 ليدفع عن اهلها في قولنا في الرابع والاجاب اننا لم نعني في لفظ الفقيه ولكن الفقيه على انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 واليه يشير في طلائ الاجاب وهو منصف في انما مضافا الى اننا لم نعني في لفظ الفقيه ولكن الفقيه على انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 ليدفع عن اهلها في قولنا في الرابع والاجاب اننا لم نعني في لفظ الفقيه ولكن الفقيه على انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 دون غيرها من سائر الادلالات والاصل في خبرنا عن علي بن ابراهيم في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 شعر الوجه ويكتب في خبرنا في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 صاحب الشعر فلا يثبت ان يكون علامة والسادس في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 كما يثبت صلاته في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 ليدفع عن اهلها في قولنا في الرابع والاجاب اننا لم نعني في لفظ الفقيه ولكن الفقيه على انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 اطلاق البين عليه في الظاهر من البين الطبيعي لما يشهد به في الشافعية بعد ما عرفت من الاجماع المحكي في خلاف ذلك ولا يثبت بل لا يثبت
 حصول العلم بوجود النطق والادلة التي يثبت بها في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 الوجود و قد عرفت باننا في خبرنا في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 المعنى طلائ في قولنا في الرابع والاجاب اننا لم نعني في لفظ الفقيه ولكن الفقيه على انما في مسنده بان المعبر هو ذلك

العلماء في التذكير بان هذا التمر قبل على البلوغ في حق المسلمين والكفار عند علاننا والروايات بذلك صحيحة بعد التامد في
 العادة فيها خبر من عن علي بن ابي حمزة عن من الفقيه الامير في الشريعة والبيع والايام عن النبي صلى الله عليه وسلم
 او غيره في وجهه او يثبت في عاتقها الحق في تفسير علي بن ابراهيم في قوله لا يثبت اليقين في حال ومن كان يثبت
 بعض اليقين فلا يجوز ان يثبت على التمام حتى التمام ويثبت في حال فان كان لا يثبت
 انه قد يثبت في الظاهر في حال التمام الصغير الرابع الى الصادق في المذكور في الامور
 في قوله لا يثبت اليقين في حال التمام الصغير الرابع الى الصادق في المذكور في الامور
 مع انه لا يثبت اليقين في حال التمام الصغير الرابع الى الصادق في المذكور في الامور
 المدعي عن عبط الرضوي ومعه ما رواه ابو العباس من اصحابنا عن جعفر بن محمد عن علي بن ابي حمزة عن علي بن ابي حمزة عن علي بن ابي حمزة
 على العادات فمن جعله اثبت فله ومن لم يجده اثبت فله بالحد الذي وصفتها في موضع جليل في الذواوي وقرئ
 ليس بطريق بل كما شاع في روايته على بن ابراهيم الرضوي انما هو في البين من حصول النطق عادة هو لا يثبت
 اذ في ذلك ان البين علامة البلوغ الكفار والمسلمين على الاخرى فلهذا لبعض العامة وبقا في خلاف المذهب في
 و قد عرفت خلافا في خلافا وهو منصف لان الشافعية بعد ما عرفت من الاجماع المحكي في خلاف ذلك ولا يثبت بل لا يثبت
 من غير ان يثبت ان يكون الفقيه في الاسلام وهو من غير ان يثبت ان يكون الفقيه في الاسلام وهو من غير ان يثبت ان يكون الفقيه في الاسلام
 كسائر بعض من الاعمال انحصار العلامة بالويك دون غيره مضافا الى الاصل ان الادلالات الحلال في بعض النسخ في روايته
 على بن ابراهيم ما طلائ في الاجماع في المحكي من المتقدمين وطائفة العادة بان البين في الشافعية بعد ما عرفت من الاجماع المحكي في خلاف ذلك ولا يثبت بل لا يثبت
 ليدفع عن اهلها في قولنا في الرابع والاجاب اننا لم نعني في لفظ الفقيه ولكن الفقيه على انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 واليه يشير في طلائ الاجاب وهو منصف في انما مضافا الى اننا لم نعني في لفظ الفقيه ولكن الفقيه على انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 ليدفع عن اهلها في قولنا في الرابع والاجاب اننا لم نعني في لفظ الفقيه ولكن الفقيه على انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 دون غيرها من سائر الادلالات والاصل في خبرنا عن علي بن ابراهيم في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 شعر الوجه ويكتب في خبرنا في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 صاحب الشعر فلا يثبت ان يكون علامة والسادس في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 كما يثبت صلاته في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 ليدفع عن اهلها في قولنا في الرابع والاجاب اننا لم نعني في لفظ الفقيه ولكن الفقيه على انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 اطلاق البين عليه في الظاهر من البين الطبيعي لما يشهد به في الشافعية بعد ما عرفت من الاجماع المحكي في خلاف ذلك ولا يثبت بل لا يثبت
 حصول العلم بوجود النطق والادلة التي يثبت بها في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 الوجود و قد عرفت باننا في خبرنا في انما في مسنده بان المعبر هو ذلك
 المعنى طلائ في قولنا في الرابع والاجاب اننا لم نعني في لفظ الفقيه ولكن الفقيه على انما في مسنده بان المعبر هو ذلك

مستعجل وقدم امت قول مستعجل كمنكر زاده است باين وضمني كذا قول مالك مقدم است وان ضعف
است وهكاه عوض باشرط معاوية فزاد هذا صحيح اخذ في رد على انك لا بد معاوية وادع سبب هذا
فلا بد من غير من هذا كذا مستعجل فذكره بايد اجرت المشكل بل هذا زير كذا
عادي وراحت وفتح است وان منافي باوراد عوض وشرط

ومقرض است كمنع نوه وصغيره ونادي اولي
عوض نوهه في البايعات كذا في الجمل

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين والصلى والسلام على خير خلقه محمد وآله الطيبين الطاهرين
بعد ذلك من فضلك العذر من جيب على اجابة ان انما في مسئلة ائمة الدين والمالك في رد الامانة
فوقه الحال ساعدت الحاجات والمأول منه زيد فضل وقد سترت ان يظلم بالاختلاف سبيل في هذا الباب
بعض الرضا ان تهاجم كل عيب كليل واهل سبب وكفى فضيلة قول وانه العرفي است للائمة انما هو المستوعب
والركيل بلا جعل والمأذون في العذر بلا اجر والحد والحاكم والوصي والحاكم ائمة المستعجل والمضارب والركيل
مع العجز والمأذون والمستاجر والمأذون مع الاجر في غير ذلك وان حجة من هذا الامانة عسى بعض وهم الذين
يلزم على المال لا مصلحة في انفسهم ومنفعة على اصله المالك المستوعب فانه لا يمنع من استبداد احد اهل
فانك حفظ مال العذر وهو عين الامانة والركيل لا يجرى له جعل في علم والمأذون في بيع او شراء حاشا
من غير اجر والوصي والامام وامينه وحله منهم انكوا ائمة ائمة عزة الامانة وهم الذين يلزم
على المال مصلحة انفسهم كائنا انك المستعجل والمضارب والركيل مع العجز والمأذون والمستاجر والمأذون
في البيع والشراء مع الاجر ثم انك من ائمة الدين اما من قبل المالك المستوعب والركيل بلا جعل والمأذون
بلا اجر وملكه معهم حاشا من قبل الله تعالى كالأب والجد والحاكم وامينه والوصي في حق الحكم الحق العبد
المأذون ان الذين بعدا مات المأذون حاشا من قبل الله تعالى في ذلك من قبله من غير ان
مستعجل كذا في سابق ان الحسين من الامانة عن قبل المالك المستوعب والركيل بلا جعل والمأذون بلا
اجر وقبل فليهم في الرد مع الدين وغير الحسن من الامانة عن قبل المالك المستعجل والمضارب والركيل مع العجز
والركيل والمستاجر والمأذون في البيع والشراء مع الاجر لا قبل فليهم في الرد مع قبل المالك مع عينه
والحسين من الامانة عن قبل الله تعالى كالأب والجد والحاكم وامينه وقبل فليهم في قاض المستعجل من كونه
وساير ما يحتاج اليه ولا قبل فليهم في الرد والوصي في الحكم كذا في ان المستوعب والركيل بلا جعل
والمأذون بلا اجر فاختار المالك ايام الامانة وقد قد في المال بعض مصلحة المالك لا انفسهم بل يوسا
في رد الله حتى يتاحر الى الشهاد عند الرد فاللائق بحالهم قبول فليهم في الرد لا يجرى له كذا في جواب
الفتن حاشا من انفسهم حتى يكونوا من ههنا جاني الى الشهاد عند الرد كذا في اخذ المالك

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

اوامر الامانة في حكم التزاه فبعضه انما هو في جميع ما يتعلق بالامانة من الناس بالتوقيع والركيل
وذلك حتى يعلم على المال مع تلك الحق ائمة اجون الى الشهاد فخلافت الشهاد ائمة من حاليون
للتعاضد من مصلحة انفسهم فاللائق بحالهم الى الشهاد عند الرد حتى يوقع عقيم اليهم ولا قبل انتقاضي
هذا الكلام وقول فليهم في الكلف انما هو في قول فليهم على قول سائر الامانة في الكلف ان الكلف ملا
تكون الامانة عليه غائبا فلا يجرى له الشهاد عليه انفسا ولا قبل فليهم في جميع الجيع الشهاد في حقهم
والضرر عليهم وما جعل الله في الدين من حرج واخبر ولا خلاف واما الشهاد ائمة فليس في حقهم قبول فليهم في الرد
ان المالك لا يجرى له امتا حتى يكون في اخذ الامانة في حكم التزاه وقول فليهم في رد الامانة عند الرد
وعلم قبل فليهم في رد الدين والشرقي قبول فليهم في القاض الى الشهاد عليها مستعجل وصرح عادة انفسهم
ح شاعل الامان والحد والحاكم والفتن في يوم وليلة بلا شهاد عند اكل الصقر على الكون وليس على طوبى
مضار الى ان الصقر يمنع الحد القاض وكذا احدا انفسهم في الحق فليهم في رد الامانة عند رد الله تعالى
قاضي ودر فليهم في رد الامانة هذا هو المستعجل المالك المستعجل واما المالك فليهم في رد الامانة عند رد الله تعالى
فيستعجل الصقر في ذلك صاعدا من الامانة في الحسنين من الامانة عن قبل المالك المستوعب
والركيل بلا جعل والمأذون بلا اجر قبل فليهم في رد الامانة وجوه وقيل ان لا دليل يناسب الاجابة وكذا يعلم
حليهم من الامانة في رد الصدوق رحمه الله بعض ما اخبرنا رحمه الله على ان قولنا مستعجل مقبول وان لم يثبت
ولا بين عليه وقال الحق في الشراء انك انما لو بعد او اعترض داعي القاض او ادعي اليه ولا بينه
فانك لو رد المالك اخلافه على الشهاد وقال الشهاد في الشراء لا شبهة يمكن ان يرجع الحق الى الله
في الجهر وهو المدعى خاصة لانه موضع الاشكال من حيث ان لا أصل عدم الرد وعزم البينة على المدعي ومن حيث
انهم حسن وفاض بعض مصلحة الامانة واجين والاصل بانه ذمته والشهاد قبول فليهم في رد الله تعالى
الحق في كتابه الى الامانة المستعجل اذا اختلف في دفع المال الموكل فان كان جعل على البينة كان مدعيها
وان كان غير جعل قبل الرد فزاد كونه وجها من مشهور وقيل القول في المالك وهذا لا شبهة وقال
الشهاد في الشراء وعلم قول قوله مطلقا واخره لاحصا عدم الرد وعزم البينة على المدعي والوصي
على من انكره لا يقتضي بل يقتضي الاشهاد والفتن في رد الامانة في رد الله تعالى عن عدم الجعل اعين وقد ضعف
انما المستعجل المالك فكان حاشا من قبل الله تعالى على قول فليهم في رد الامانة على المدعي بل على قول فليهم في رد الله تعالى
لا عذر حتى في رد الامانة في ذلك وهو ضرر مني فليهم ان كان لا استقام التوبة كن فضي لمصلحة نفسه
مع كذا امتا والضرر من دفع الامانة والفتن في رد الله تعالى لا ينافي عدم قبول قوله في الرد
وكونه من السبيل المتعجل من دفع الامانة والوصي على سبيل ائمة وليس من دفعه ولكن الجواب بان السبيل
المتعجل كذا منفية فليهم انما اخبرنا الى الدين فاست بلا اجر وكان خاد حاشا في حق البينة والحق

ان قبل ذلك لو دعي ان كان خارجا بالاجماع فهو الفارق والافاق وفي الاجماع بعد وقد تقدم الكلام على ذلك
ان قيل وقال الشبهة الاولى في كتاب الوديع من اللغة وتقبل قوله بعينه في الرد وقال ثاني الشبهة في
في الشرح وان كان قد قيل ان كان على المشهور لا نه من وقايف احضر مصطلح المالك فلا يصل برأيه ومنه
فما الغالب في كتاب الوديع في الرد ولو انكر الوديع او ادعي التناقض او الرد على النكاح او عدمه
الفرق او دفعه للتميم فالقول في رد العين وقال وجوب في كتاب الوديع من الأقسام والنقول قول الوديع في الرد
واذا كان يجعل على ما هو وقال الحق الشرح على في بقايفه على الاستدلال على ان كانت الغيرة على القول
قوله الاكبر ولا نقول الموكل انتهى هذه حجة من كلمات اصحابنا واما الدليل على عدم وجوب الرد في أصله
برأيه فقد استوعق والموكل والمأذون والسبب في اجماعنا في حكمه الحق العبادي في جواب
مسألة من ابناه ادر يس ومسلح وقد قيل في رد وكلمة من هذه الاجماع في حكمه في حق احد له كما هو المتعارف
والثالث قوله تعالى في سورة النور ليس على الضعفاء ولا على المرضى ولا على الذين لا يجدون ما ينفقون
حرج ان اضيق الله ورحمه على المؤمنين من سبل ما فيهم فغيرهم وجب الاستقلال ان السبل في حقهم
كلها الحسين مضى لعدم فالحق في سبل من كل حسن ولا يتقبل قول المالك والامام في الحسين العبد
اذ الظاهر من قوله على الحسين من سبل الكبرياء العلية مصداقا لما في الكلام في ان المالك والامام العبد
ناكدا في الحق لا في ما نسبوا والتاسيس اولى من التاكيد فيكون ما على الحسين من سبل في حق الكبرياء العلية
وجب استقلاله في سلك الشك الاول المستوعق والوكيل ما دونه لا يجعل حسنة وكل حسن لا يملك
عليه فلهذا لا سبل عليهم ويتم الأمر بغير قياس استنادا اليه بان قوله لو لم يكن معتبرا شرا ابراهيم السبل عليهم
لكن السبل ليس عليهم حكم العقوبة السابقة فتدبره مضى والرابع قوله تعالى في سورة الزمر من كل جزء
الحسان الا الحسن وعن العياشي عن الصادق ان هذا الاية جرت في العاقر والمريض والبر والفاجر
من جرح اليه موعظ فعليه ان يجافي به وليس المخافات ان يقتضيه كاجزاع فان صفت كاجزاع كان لا يتقبل
بالاستدلال فظاهر كلامه بما بعد فتدبره وادع وجوب الحسن على من احسن اليه وامن فينا من غير حسن وليس
التكذيب جرحا بل هو من الحسن اليه فلهذا لا يلزم الرد في اجسامه في مقابل احسانه والخامس ما
استدل به بعض المشايخ وهو ان الامن من يكون صاحبا في ادعائه الرد قوله فيقول قول المالك في الرد
ان يكون الامن هو صاحب الرد قوله اذا المالك في الجاهل والدين وليس عند شفي والتمزله بالحق او الغيرة فان
لا يصل في رد الرد في اجسامه على ما ذكره الاستدلال على امانه وهل يكون ذلك لا جرحا جازما
فكيف لا يطابق فيه او لا يلزم الحسن فلهذا انما لا يجرى تحقيق الاستدلال على ان يجرى تحقيق الياس
من وجوبه في حق من ادعاه في الدين بالحق او الغيرة في طلبها فلا يبعد الجرح كما صرح به العياشي في
كتاب العصب عند ادعاء الناصب تلف الدين فلهذا لا خلاف المالك في جواب الناصب والحق وجوب الجرح

ان عجل

ان يحصل اليأس من وجوب الدين عليه بالمثل او القدر ما نسب ان نطال في طلب الجرح بسبب التمدد في الدين
بالمثل المتبصر في الرد في الثالث مع ان قوله موافق لغيره في اللغة على الدين والدين على المرد عليه فلهذا لا خلاف
فيما عدا ذلك حكم بالمثل او القدر حتى لا يلزم تخليد الجرح استدلال القائلون لعدم قبول قوله في الرد بما قلناه
من التماسه وادعائه في كتاب القضاء البقية على الدين والدين على الدين عليه وادعائه معارضة
مع ادعائه في حله منها كاجامات المتقوله بالعموم والمقصود من المخطئين والتقديم الخاص واسمع المؤمنين
في العموم من وجوبه والرجح مع المؤمنين اذ المتقوله لا يكون المقطوع مع ان مناد المؤمنين موافق للشيء الحكيم في الخصم
والاجامات المتقوله ولا صالة الامة ولا اعتبار بالتزيم المتقدم في صدر المسئلة ولهذا فثبت المالك
في ادعائه الحسن الا من من قبل المالك رد المالك الى وكيله او المأذون من قبله مع ثبوت الوكالة لولا ان قد
انكر المأذون قوله ان الامن مع الدين لا نه من ما على السنين من سبل وهو قوله احسان الحسان
والسبب في المسئلة والمشهور قوله في رد عينه هذا الذي ادعي به على من اتهمه بالارضا
رد على غيره من اتهمه ان لو ادعت عليه البقية لا يصل عليه الرد وهو لم يأت فلا يكلف قضاءه ودرع
رد على الاكبر كدعوى رد على الموكل لا بد كيد ونظير ذلك عبارات كثيرة في اجابته السادس كلامهم
في خصوص رد الوديع وهم المأمور في الرد والمأذون من غير جعل باقيا مطبقين المسلمين السابع في رد
رد المالك واذا قد انكره ان الرد قوله مع بينهم لا نه من قوله المالك قد خرجت عن امانة المالك ومضاه
امانة غيره وفي السبل من قبل الورثة وجوب احسان عليهم بالتمسك الى الامن يتنازع الى سبل اخر والبقية
على الدين والدين على الدين عليه الحجة الثامنة في رد غير الحسن ولا صالة من قبل المالك كما مستند في
والمتكلم والوكيل مع المعنى والمأذون مع امره العيان كالقصاص والسفاد والسلب لا يعتبر
في ذلك من كان على المالك مصلحة نفسه وجانب دفعه لا ينفي قوله في الرد وفاقا كما في اجابته الثانية
المشقة في كتاب العارية في الشايع اذا ادعي التلف فان قوله مع بينه ولادعي الرد قوله ان قول المالك
مع بينه وقال الشبهة الاولى في الشرح في الرد فانه ان كان مدعي ما في التلف كالمالك فيكون صدقه قوله
يقبل قوله لو لم يقبله الحسن وقد تقدم نظيره واما الثانية فان اصل مدعي الرد فيكون القول في حكمه فقد
المالك وكان المستعير يرضى بسلف نفسه وذلك فاذع الوديع كانه انا في حق المالك فغير حسن حتى وما
على الحسين من سبل الحق وقال الحق في كتاب العارية في الرد ويقبل قوله في الخطاب والبقية وعنه
الفرق في الرد وقال الشبهة الاولى في كتاب العارية من اللزوم ولادعي الرد خلف المالك وقال
المشيد الثاني في الشرح في حاله عليه وقد تقدم لمصلحة نفسه فلا يقبل قوله في خلاف الوديع وقال الحق
السفاد وادعي في كتاب العارية في الكتاب وادعي الرد فظاهر ان التلف في المالك من بينه ونظيره في
الطعام لا يجرى في غير اجابته في العارية وقال الحق في كتاب الاجارة والشرح وكذا في اجابته في رد

كتاب العارية

میده و هرگاه اجاره دهد و در وقت شیراز و قریب است بر اجاره آن غیر هرگاه اجاره دهد و هرگاه
بنام او بی و الا فلا و قریب است بر اجاره آن غیر هرگاه اجاره دهد و هرگاه
بداده عین مستاجر را بکثیر از مال اجاره که اجاره دهد و هرگاه در هر یک از اینها مستاجر را بکثیر از مال اجاره
بنفسه استیفا می نماید و هرگاه در هر یک از اینها مستاجر را بکثیر از مال اجاره
مشکل حیاتی باشد معنی و یا سبب تخلف نیست معنی شود مثل گنای خانه و متاع طاعت ناکمال و هرگاه
تغییر اجاره یکسال از نو و غیره و الا مستاجر را بکثیر از مال اجاره که اجاره دهد و هرگاه
کرد مثل در هر سال هم جملاتی خواهر بود و هرگاه ماه عربی مستحق کرد سال عربی خواهر بود و هرگاه
تغییر ملک را مستحق نکرد و یکسال مطلق گفت مستحق است جملاتی در عربی اگر چه سال در هر یک از اینها
مصرف عربی است ولی در هر یک از اینها عرف معنی است و مستحق است جملاتی و مستاجر را بکثیر از مال اجاره
دیگر و مستحق عین مستاجر را بنفسی مقدم چنانکه مالک بدیده و در مال الاجاره را بنفسی عقده
تفاوتی که این دو دارند این است که تسلیم مال الاجاره موقوف است بر اتمام عمل اگر چه تمام کرد یا نه مستاجر
مال الاجاره را تسلیم نماید مثل حیاطه و هرگاه ماه عربی باشد که اجاره آن مقصود باشد مستحق
هر یک از این دو که عمل آورد عین نماید و مستاجر را بکثیر از مال اجاره که اجاره دهد و هرگاه
صدوقه خدا و مستاجر را بکثیر از مال اجاره که اجاره دهد و هرگاه ماه عربی باشد که اجاره آن مقصود باشد مستحق
تأخیر و یا اجاره داد و ضمیمه را تا یکسال موقوفه ده شاهی مثلاً هر روز یک خدمت کرد مستاجر
مطالعه اجاره آن را نماید و هرگاه مستاجر عمل نماید بلکه اعیان و املاک باشد بعد از آنکه مستاجر عین
و ملک را تسلیم مستاجر بدهد مستاجر را بکثیر از مال الاجاره که اجاره دهد و هرگاه ماه عربی باشد که اجاره آن مقصود باشد مستحق
است بر اتمام عمل و یا تسلیم عین مستاجر و لکن مستاجر عین مستاجر موقوف نیست بر اتمام مال الاجاره
و استحقاق عمل موقوف نیست بر تسلیم مال الاجاره اینها در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
مستحق باشد باشد و هرگاه مستاجر مستحق باشد که وقت باشد یا در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
آید و هرگاه عین مستاجر در آن وقت معین در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
است بر آن که از عهد مال الاجاره بر آید و مستاجر را بکثیر از مال الاجاره که اجاره دهد و هرگاه ماه عربی باشد که اجاره آن مقصود باشد مستحق
استیفا می نماید و هرگاه مستاجر عمل نماید بلکه اعیان و املاک باشد بعد از آنکه مستاجر عین
باید مستاجر قضا نماید و در امتناع عین مستاجر و تخلف نکرده مثل آنکه چاره ای سوار بر اجاره
بدهد مستاجر سوار بر اجاره را بداند که جایز نیست و هرگاه تخلف کند ضامن است مستاجر را بکثیر از مال الاجاره
باید مستحق در عهد اجاره مجاز باشد در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
تغییر جایز نیست و یا تفاوتی که در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره

جایز نیست و یا تفاوتی که در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
اجاره دهد و هرگاه مستاجر مستحق باشد که وقت باشد یا در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
آید و هرگاه عین مستاجر در آن وقت معین در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
است بر آن که از عهد مال الاجاره بر آید و مستاجر را بکثیر از مال الاجاره که اجاره دهد و هرگاه ماه عربی باشد که اجاره آن مقصود باشد مستحق
استیفا می نماید و هرگاه مستاجر عمل نماید بلکه اعیان و املاک باشد بعد از آنکه مستاجر عین
باید مستاجر قضا نماید و در امتناع عین مستاجر و تخلف نکرده مثل آنکه چاره ای سوار بر اجاره
بدهد مستاجر سوار بر اجاره را بداند که جایز نیست و هرگاه تخلف کند ضامن است مستاجر را بکثیر از مال الاجاره
باید مستحق در عهد اجاره مجاز باشد در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
تغییر جایز نیست و یا تفاوتی که در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
جایز نیست و یا تفاوتی که در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
اجاره دهد و هرگاه مستاجر مستحق باشد که وقت باشد یا در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
آید و هرگاه عین مستاجر در آن وقت معین در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
است بر آن که از عهد مال الاجاره بر آید و مستاجر را بکثیر از مال الاجاره که اجاره دهد و هرگاه ماه عربی باشد که اجاره آن مقصود باشد مستحق
استیفا می نماید و هرگاه مستاجر عمل نماید بلکه اعیان و املاک باشد بعد از آنکه مستاجر عین
باید مستاجر قضا نماید و در امتناع عین مستاجر و تخلف نکرده مثل آنکه چاره ای سوار بر اجاره
بدهد مستاجر سوار بر اجاره را بداند که جایز نیست و هرگاه تخلف کند ضامن است مستاجر را بکثیر از مال الاجاره
باید مستحق در عهد اجاره مجاز باشد در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره
تغییر جایز نیست و یا تفاوتی که در هر یک از اینها مستحق است که وقت که مال الاجاره

اجاره

مستخرج و با عرفت و قبالت گفته شود عرفت است و در کاه فقیه شود و عرفت و او قبالت و قبالت
 گفته شود عرفت است و بعضی از فضلاء قریب العصر صیغه فاعله ذریت بالهر قبل عربی و سکنی و کلا کلا
 و حد قبل سکن خاصه و بالمران المعینه قبل سکنی و در سکنی اقم صیغه معتبر است و در این عقیده
 ثالثه جبریه اولی صیغه و عا طامت در آنها باشد از دم ایضا می شود بعضی هر کاه فقهی و فقهی
 صادر شود با کاه دادن و کذا قبل فعلی صادر شود که مفادش این می شود با کاه لازم فقهی و در کاه
 می تواند باشد هر وقت بخواهد صیغه فاعله جمع کذا خلاف صیغه که فاعله جمع در این باشد اندک است
 هم چنانکه دانستی و چون از عقیده داده اند باید انقضای شود در آنها بر الفاظ عصبه و طبعی می شود و آنها
 باقیمه و صیغه سکنی است و کلا به معنی فقیه می داند که در کاه فقهی می تواند جمع کلا
 و عین را است و کلا به معنی جریه امری است و چون فقهی بر کلا یا جریه امری است از جریه صیغه
 و صیغه فقهی از قبالت است و آن یا از اوقاف یا است معنی انتظام از جهت انتقال اینها از انقضای وقت
 صادره و یا از قبالت دادن و قبالت است بجهت استیفای صفت آن و در فقهی است باذن مالک
 عین و انقباض و در انقباض فقهی و انقباض می تواند در این عقیده و کلا جریه می بیند ملک جریه و در اعیان اجماع
 اعتبار آن در این عقیده و در فقهی از جریه ظاهر می آید و در این اجماع علیه بل خلاف در این است
 که یا اشتراک اند است و در فقهی جریه آن و جاز الشرف یا شرط صحت است و در فقهی اصل آنرا
 منبسط و فخره در خارج منبسط فقهی خلافی که در وقت هست از مبدء و مذهب و فقهی از او عیا
 و در این فقهی از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 صحتی از اجاب و انقباض و در فقهی از انقباض و فخره در خارج علیه امری که در این اجماع علیه امری
 لازم است که از آن فقهی از اجاب علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری
 و انقباض و از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری
 و فخره در خارج منبسط فقهی خلافی که در وقت هست از مبدء و مذهب و فقهی از او عیا
 و در این فقهی از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 صحتی از اجاب و انقباض و در فقهی از انقباض و فخره در خارج علیه امری که در این اجماع علیه امری
 لازم است که از آن فقهی از اجاب علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری

سکنی

سکنی و سکنی از قبل و سکنی و آن ظاهر در فقهی است و از فخره کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره
 ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا و انقباض و در فقهی از انقباض و فخره در خارج علیه امری
 که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری
 و فخره در خارج منبسط فقهی خلافی که در وقت هست از مبدء و مذهب و فقهی از او عیا
 و در این فقهی از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 صحتی از اجاب و انقباض و در فقهی از انقباض و فخره در خارج علیه امری که در این اجماع علیه امری
 لازم است که از آن فقهی از اجاب علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری
 و انقباض و از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری
 و فخره در خارج منبسط فقهی خلافی که در وقت هست از مبدء و مذهب و فقهی از او عیا
 و در این فقهی از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 صحتی از اجاب و انقباض و در فقهی از انقباض و فخره در خارج علیه امری که در این اجماع علیه امری
 لازم است که از آن فقهی از اجاب علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری
 و انقباض و از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری
 و فخره در خارج منبسط فقهی خلافی که در وقت هست از مبدء و مذهب و فقهی از او عیا
 و در این فقهی از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 صحتی از اجاب و انقباض و در فقهی از انقباض و فخره در خارج علیه امری که در این اجماع علیه امری
 لازم است که از آن فقهی از اجاب علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری

سکنی و سکنی از قبل و سکنی و آن ظاهر در فقهی است و از فخره کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره
 ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا و انقباض و در فقهی از انقباض و فخره در خارج علیه امری
 که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری
 و فخره در خارج منبسط فقهی خلافی که در وقت هست از مبدء و مذهب و فقهی از او عیا
 و در این فقهی از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 صحتی از اجاب و انقباض و در فقهی از انقباض و فخره در خارج علیه امری که در این اجماع علیه امری
 لازم است که از آن فقهی از اجاب علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری
 و انقباض و از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری
 و فخره در خارج منبسط فقهی خلافی که در وقت هست از مبدء و مذهب و فقهی از او عیا
 و در این فقهی از کلا به معنی ملک جریه و جریه از فخره ظاهر می آید که شرط لازم است که فقهی از او عیا
 صحتی از اجاب و انقباض و در فقهی از انقباض و فخره در خارج علیه امری که در این اجماع علیه امری
 لازم است که از آن فقهی از اجاب علیه امری که در این اجماع علیه امری که در این اجماع علیه امری

داخله من عرجي واودوا بالعرفه انحصا عباد محبت انرا و ماخرهم از بر اي محبت ان شيع و جاري از فقه

تصريح منافع محبت ان والاعلم

كتاب الجليس فان عباد محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
الكل حين كذا بر مواضع قريب و عباد محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
رسول والاعلم انهم عليهم الف صلوة وسلام وانما كان ذوقه في الاخرام ومساجد ومشاهد ومكافآت في اشراف
والكرم ومثل محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
بر ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
مطلوب محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
فحسب وقف منقطع الاخر وان وقف است كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
حسب ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
حسب ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
جهت استيعابهم وحبب وصوم وصلوات واجبه وانما كان ذوقه في الاخرام ومساجد ومشاهد ومكافآت في اشراف
هفت رجب مرقم آه وعلما ومن متين وانما كان ذوقه في الاخرام ومساجد ومشاهد ومكافآت في اشراف
عقد ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
مصدق باخرم بايقاع الصلاه في الجلس بالجلوس في شيعت وانهم جديهم است اولك
مختلف است احكام ان سدر ان محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
وبركتن في كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
صور مذكوره معلوم شود مطلب اولك در كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
قال كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
عنه ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
فقال محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
عليه ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
الاخر ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
عبد الرحمن ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
طال كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك

منه

منه

شغل مثل ما كان يفعل فقلت كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
فقلت كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
واما ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
بعد العشر من قبل يومه كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
فكتبنا بغيره الى محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
في هذا الخبر ومنه خير محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
الى امر الله الذي قال ومنه خير محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
فقلت ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
الهم ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
مرد قف وانك ومنه محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
مركب محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
بان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
نذكر ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
مع غيره من محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
بما راينان ان محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
وان ان محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
خلا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
وقال ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
مثل ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
است ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
واجب محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
فقال ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
وقف محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
معاود محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك
ان كذا محبت ان كذا ان مشاهاست براسيها في شيعت وانهم جديهم است اولك

يرجى ان تعلم انهم حب والله جل جلاله على ما كان له على قلبه لولاه فذكره الرجل المال ليس له
عليه فقال له ليس عليك فيه شيء في الدنيا والآخرة فقلت عليه فقلت له وقد كان عليه لولاه فقال له لم يكون
وهو له ثم زعمه فقلت له انما هو من رجل ذهب كسبه شيئا الصلح ان يرجع فيه فقلت له انما يكون صغيرا لم
لا لا تشا فيه بل هي صغيفه من جد موثق ظاهر است در هبه في قض ولا حظه ان يكون صغيرا ويصح
واب ما في الامر است على كلام است بالنيك عقل است ملكه ظاهر است در هبه من فاضل اخشا من الخلق
فلا اقل من لا اقل المصلح للاستدلال مضافا الى عدم فقا في الروايات فان من ائمه مع خالفه المشرق العنقه
فلا اجاعات الحكيم والمفسر حب فقلت له انما است ثابت في رواية صاحب مكره في ادعاء اجماع وان في قوله
في الخبر من سماه فلا سالت من رجل انه عظيم فقلت وقد كانت قضت الذي اعطاه اذ بان في قوله والوجه
فيها سواء وورد من مكره من اجل اني عبد الله وان در وراثت دلالت ما قد يرد من هبه اولاد ابد وبعث
قول في فصل في تمام مذهب مطلب مذهب مذهب حب فقلت له انما است على خلاف است ظاهر كلامه
حراز جرح وعلم لزوم است مثل على ان سيد قضى ونقض فيكره ومعه عدم جواز جرح وزعم است ملكه
بعضي شاذ في زعمه وعلى ان ائمه من رواه اجماع بل زعم من قوله الحق فقلت مستند است للاجاعات الحكيم و
الاجاعات المستغنية حب فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
خبرتم اول فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
فلا استدلالا باعباده من الرجل لبيب الهبة يرجع فيها انما است لا فقال في زعمه للوجه الذي في الروايات
من حيث يرجع فيه فقلت له انما است حب فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
ابن عبد الله قال است لولاه احد ان يرجع في صلته او هبه قل لا بد في قوله فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
فيها جازها او غيرها وان كانت لغيره فانه وكثيرا من الروايات المتفاوتة منها ولكنها على هبة الله الاكبر من غيره
فمن كان له مصلح او حيا على هبة سلطان في الزمان من غير ان يرضى بها فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
من حيث لا يقتضيه بالشرع العليم والاجاعات الحكيم وموافقة العورات المتقدمة است بالبيان في الخبرات
في بيان ما في خبره من ان صاحبها فليكن ان يرجع فيها وهو اخذ بالاستصحاب وادوا بالقرين والروايات
عند شروهم واما قسم هبة على خلاف است جميع ان فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
وخلاف وان زعمه وحلي ومحقق وبعض ان ما شاع من خبره عنهم المستند في الروايات بالادعاء في خبره واب
زعم اجماع وان زعمه ولكن حق علم جواز جرح وزعم است وموافق الروايات بل زعم علمه وفيه الخلف
فما في مقدار ومحقق في وجهه وصاحب كفايه وصاحب جواهر وجماعة ولعله المستند في
ما يراى من خبره خبر است اول حب اصل وهو است وجوب وفيه بعد وشروط وعرض خبره
داله برهان جواز جرح مذهب بعد از من حب بعض من صححه مذهب زنا عن الصادق لا ينبغي

لما اقبل

الحق

لما اقبل فقلت له انما يرجع فيه والله جل جلاله على ما كان له على قلبه لولاه فذكره الرجل المال ليس له
عليه فقال له ليس عليك فيه شيء في الدنيا والآخرة فقلت عليه فقلت له وقد كان عليه لولاه فقال له لم يكون
وهو له ثم زعمه فقلت له انما هو من رجل ذهب كسبه شيئا الصلح ان يرجع فيه فقلت له انما يكون صغيرا لم
لا لا تشا فيه بل هي صغيفه من جد موثق ظاهر است در هبه في قض ولا حظه ان يكون صغيرا ويصح
واب ما في الامر است على كلام است بالنيك عقل است ملكه ظاهر است در هبه من فاضل اخشا من الخلق
فلا اقل من لا اقل المصلح للاستدلال مضافا الى عدم فقا في الروايات فان من ائمه مع خالفه المشرق العنقه
فلا اجاعات الحكيم والمفسر حب فقلت له انما است ثابت في رواية صاحب مكره في ادعاء اجماع وان في قوله
في الخبر من سماه فلا سالت من رجل انه عظيم فقلت وقد كانت قضت الذي اعطاه اذ بان في قوله والوجه
فيها سواء وورد من مكره من اجل اني عبد الله وان در وراثت دلالت ما قد يرد من هبه اولاد ابد وبعث
قول في فصل في تمام مذهب مطلب مذهب مذهب حب فقلت له انما است على خلاف است ظاهر كلامه
حراز جرح وعلم لزوم است مثل على ان سيد قضى ونقض فيكره ومعه عدم جواز جرح وزعم است ملكه
بعضي شاذ في زعمه وعلى ان ائمه من رواه اجماع بل زعم من قوله الحق فقلت مستند است للاجاعات الحكيم و
الاجاعات المستغنية حب فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
خبرتم اول فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
فلا استدلالا باعباده من الرجل لبيب الهبة يرجع فيها انما است لا فقال في زعمه للوجه الذي في الروايات
من حيث يرجع فيه فقلت له انما است حب فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
ابن عبد الله قال است لولاه احد ان يرجع في صلته او هبه قل لا بد في قوله فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
فيها جازها او غيرها وان كانت لغيره فانه وكثيرا من الروايات المتفاوتة منها ولكنها على هبة الله الاكبر من غيره
فمن كان له مصلح او حيا على هبة سلطان في الزمان من غير ان يرضى بها فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
من حيث لا يقتضيه بالشرع العليم والاجاعات الحكيم وموافقة العورات المتقدمة است بالبيان في الخبرات
في بيان ما في خبره من ان صاحبها فليكن ان يرجع فيها وهو اخذ بالاستصحاب وادوا بالقرين والروايات
عند شروهم واما قسم هبة على خلاف است جميع ان فقلت له انما است من الذي عرفت في الهبة والصلح يرجع فيها صاحبها است
وخلاف وان زعمه وحلي ومحقق وبعض ان ما شاع من خبره عنهم المستند في الروايات بالادعاء في خبره واب
زعم اجماع وان زعمه ولكن حق علم جواز جرح وزعم است وموافق الروايات بل زعم علمه وفيه الخلف
فما في مقدار ومحقق في وجهه وصاحب كفايه وصاحب جواهر وجماعة ولعله المستند في
ما يراى من خبره خبر است اول حب اصل وهو است وجوب وفيه بعد وشروط وعرض خبره
داله برهان جواز جرح مذهب بعد از من حب بعض من صححه مذهب زنا عن الصادق لا ينبغي

الحق

[illegible][illegible]

۱۰۰

کتابخانه

[illegible]

پس رطل را در بران عاقل ریخت و آنرا کفیر و در هر یک از این ریخت مسطره عاقل ریخت و آن کفیر است که از آن مشق
یکسال کشید و بعد در کف و غشا وقت ادا است که تمام حلال است و فرقت جنابت و هم چنین
جنوب یعنی بعد از منجمد جنون و علم آن وقت ادا است و شرط است در وجوب غسل
عاقل در جنابت خطای آنرا از آن جنابت و مخیر کردن است

شج شذاعت و ما فوق باشد و در اکثر از موضع دیت

برحق تعالیٰ است و ما که میخوانیم و میخوانیم

بسم الله الرحمن الرحيم

وفاقد نفي الحد والجمع وجناب خطائهم باختيار زمان اداء عاقلة حيث

انرا مقامت بخندقم اولسا انکام دیت قهر و اشت و حدیث نامہ باشد ضلی حق

ملم باید عاقلانه سال از ما و پنج قنطاری از طلا تا به سر رسد سال یکینک است دست را بدیده بدید و خلاف

استعمال و مر آنکه حدیث فسر باشد و یا حدیث ناقص باشد مثل حدیثی که از آنست که حدیث مروایت و حدیث ذوقی که حدیثی است

هر اوست و دوست خدای منقلب که حکم خدا را نیز ناصح است تا سه سال هر سه سال از عهد و پیمان است

منابر اخلاص

بلکه منت اطراف باشد و خلاف است و آنچه است که باید عاقلان حلال از عمل

[illegible]

فقر باشد و دولت باشد یا فقر و دولت فقر باشد یا زیادتی در بیعتی اصاله عدم دلیل و اختصاص خبری و کلام خاص

تسا حیات امان و انکساری و فضل باطل است و اولویت حیات بر طرف از فضل عموم است با اینکه حیات بر طرف

از قلم زبانت و اینک جنایات و جفا که شیعه ستمداران در حق آن نجیب الانبیاء و ابائیکم بجای

تاریخ غفران است و نذره و ضمانت و صاحب چراغین قول را اختیار فرمود

و من مسئلتان اول و ثانی است از ناحیه ثانی کمال و ناسه سال و اخیری

فموجّه انما شقّه وعلمه وحق الخبر قبل تعلّمه ناجل

باید عاقله حلال از عهد دست برآید

حکومت باستان

ان منزهة خلافت و احقره و در آن نیز عدم تاجیل است بلکه باید عاقلانه

از عهد ویت براید و در مقام چند مطلب دیگر باید بسیار شود و اول

جانی از ارکد بخینایت خطائیم یا مصالحه کند جانی یا بجای عیال و مردم او از حد یا سبب عداوت و خطائیت

بلدون ثبوت سرچي حيث بره اقله غرض اهل درجہ بلکہ برحق و جفا است اجماعاً علی الظاهر مضافاً الی جملة من الاخبيا

فقط

